

Skrivelse om Trygga idrottsanläggningar

Mikael Peterson (C)

Hanna Wistrand (L)

Det är med stor oro som vi ser hur gängkriminella söker kontakt med och försöker rekrytera barn och unga i och runt om Stockholm. Stockholms idrottsanläggningar måste vara trygga platser där barn får träna, utvecklas och möta positiva vuxna, inte miljöer där kriminella nätverk kan påverka unga. Rekrytering av minderåriga till kriminalitet är inte ett ordningsproblem, utan en form av barnexploatering som kräver tydligt agerande från både polis och stad.

Idrottsplatser och andra idrottsmiljöer är särskilt viktiga eftersom många barn och unga vistas där regelbundet. Föreningslivet, tränare, anläggningspersonal och vårdnadshavare kan ofta tidigt upptäcka förändringar på eller omkring en anläggning. Det kan handla om återkommande närvaro av personer utan koppling till verksamheten, otrygga entréer och gångstråk, påverkan på yngre barn eller oro bland föreningar och föräldrar.

Staden behöver därför stärka arbetet för att förebygga och upptäcka rekryteringsförsök i idrottsmiljöer. Det kräver lokala lägesbilder, nära samverkan med föreningslivet, tydliga kontaktvägar till socialtjänst och polis samt träffsäkra trygghetsåtgärder som förbättrad belysning, ökad vuxennärvaro, trygghetsvårdar och, där det finns en dokumenterad problembild, kamerabevakning. Kameror kan vara ett komplement, men ska inte ersätta vuxennärvaro och sociala insatser.

Riksidrottsförbundets och Tryggare Sveriges kartläggning visar att organiserad brottslighet kopplad till idrotten inte är ett marginellt problem. I rapporteringen pekas rekrytering av barn och unga, kriminell infiltration och idrottskorruption ut som brottsfenomen som berör både elit- och breddidrott. Av de svarande idrottsföreningarna uppger 7 procent att de fått kännedom om organiserad brottslighet, varav 3 procent om rekrytering av barn och unga. Samtidigt framgår att många föreningar saknar rutiner för att förebygga, rapportera och hantera denna typ av händelser. Det stärker behovet av att Stockholms stad inte lämnar föreningslivet ensamt, utan tar ett tydligare ansvar för lägesbild, kontaktvägar, stöd, trygghet och förebyggande insatser kring stadens idrottsanläggningar.

För att prioritera rätt behöver staden veta vilka anläggningar och platser som är mest sårbara. Kunskapsbasen bör bygga på föreningarnas erfarenheter, Stockholms idrottsförbunds samlade bild, polisens lägesbild, anläggningspersonalens observationer, stadsdelsförvaltningarnas lokala kännedom, fältassistenter, trygghetsvandringar och relevant brottsstatistik. Syftet är inte att stämpla vissa idrottsplatser som farliga, utan att ge nämnden och förvaltningen ett bättre beslutsunderlag.

Föreningslivet ska inte bära ansvar för polisens eller socialtjänstens arbete, men är en mycket viktig samarbetspart. Samtidigt behöver både staden och föreningarna ha beredskap för att riskerna inte enbart kommer utifrån. Kriminell påverkan kan också ske genom personer som

redan har en roll i eller nära en förening, exempelvis som ledare, tränare, lagledare, spelare eller funktionärer. Det handlar inte om att misstänkliggöra föreningslivet, utan om att stärka föreningarnas förmåga att upptäcka, hantera och förebygga otillbörlig påverkan även inom den egna verksamheten.

Föreningar bör erbjudas utbildning om rekrytering, otillbörlig påverkan, narkotikaförsäljning, hot, tystnadskultur och hur påverkan kan ske genom personer med inflytande i eller nära den egna verksamheten. Utbildningen bör ge svar på vilka tecken man ska vara uppmärksam på, hur man pratar med unga om gängrekrytering, hur oro dokumenteras och vem man kontaktar. Föreningar som signalerar oro måste få snabb återkoppling och stöd, så att de inte lämnas ensamma i svåra situationer.

Mot bakgrund av detta vill vi ställa följande frågor till idrottsförvaltningen:

- Har idrottsförvaltningen en samlad lägesbild och riskinventering över stadens idrottsanläggningar när det gäller gängrekrytering, kriminell påverkan, narkotikaförsäljning och annan organiserad brottslighet, och hur samordnas denna med polis, stadsdelsförvaltningar, socialtjänst, RF-SISU/Stockholms idrottsförbund och föreningslivet?
- Vilka standardiserade rutiner finns för att föreningar, tränare, vårdnadshavare och anläggningspersonal tryggt ska kunna rapportera oro eller incidenter, och hur säkerställs sekretess, återkoppling, riskbedömning och stöd vid akuta situationer?
- På vilket sätt ingår idrottsanläggningar i stadens lokala brottsförebyggande planering, och finns det regelbundna lokala lägesbildsmöten mellan idrottsförvaltningen, föreningar, stadsdelar, socialtjänst och polis?
- Vilka trygghetshöjande åtgärder bedömer förvaltningen behövs på prioriterade idrottsplatser, exempelvis förbättrad belysning, öppnare siktlinjer, trygghetsvårdar, ordningsvakter, kamerabevakning, passagekontroll eller andra fysiska åtgärder för att bygga bort brottslighet och bygga in trygghet?
- Avser förvaltningen att ta fram en samlad modell för trygga idrottsanläggningar mot gängrekrytering och barnexploatering, där även utbildning, säkerhetsansvariga kontaktpersoner, incidentrapportering och årlig åiterrapportering till idrottsnämnden ingår?